

GYÖRFFY ÁKOS
Hegyi beszéd

– tájleírás –

(részletek)

„Az történt vele, mint az erdő vadjaival,
mikor a párduc édes illata megigézi őket.”
(Heinrich Seuse)

Kutyám mentett meg az örülettől.
Akkor még nem tudtam, évekkal
később értettem meg, hogy ő volt
az. Hogy csak csendben ott lenni
és figyelni. Sosem túl közel és nem is
túl távol. És nem volt sem kérdés
sem elvárás, csak a dolgok puszta
tudomásulvétele. Ott volt és jött és
tudta, hogy mi történik velem. És elég
volt csak egy pillantás rá, ahogy
visszanézett rám. Tudtuk mind a ketten
az egészet. És tényleg csak évekkal
később, mikor ő már a kertben, a kút

Az egyedülletet soha nem fogom
tudni egészen megszokni. Pedig
tudom, hogy szükségem van rá.
De mire belerázódok a magányba,
addigra mindig véget is ér, és
kezdhetem megszokni az együttlétet
valakivel. Nélkülem történik meg
minden. Mintha ott sem lennék.
De ez sem volt mindig így. Vagy
így volt, csak akkor még azt hittem,
én is ott vagyok. De sosem voltam
ott, soha nem voltam jelen sehol.
Nem tudom, hol voltam az elmúlt
huszonnyolc évben. Nem tudom,

mellett, egy tujákkal körbeültetett és
folyami kavicsokkal lefedett
sírban feküdt rég, akkor értettem meg,
hogy ugyanazt csinálta, mint egy
kínai vándorszerzetes vagy egy
európai szent. Vagy bárki, aki tudja.
A módszere ugyanaz volt.
A mozdulataiban volt benne.
Ahogy járt és ahogy állt és ahogy feküdt.
Bár talán nem tudatosan csinálta.
Ki tudja, talán a tiszta, egyszerű
létezés mindig ilyen. Talán a tiszta,
egyszerű létezés csak egyféle lehet.

mit mondtam és kinek és hol
és miért. Valami kiindulási pont
kellene, de nincs. Valami támpont
vagy fogódzó, de nincs. Tiszta,
fenséges és széljárta területek,
ezt ismételtetem magamban,
útban fölfelé. Tiszta, fenséges és
széljárta területek. Vajon mi az,
ami ennyire hiányzik innen.
Ami ennyire hiányzik belőlem.
Hogy nincs vigasz. A kétségbeesés
amiatt, hogy egyedül sosem fogom
megtalálni. Megtalálni valamit,
amiről nem tudok semmit.